

הדרך שהובילה אותי אל הלניזם

מחבר: הו צ'י מין.
תאריך פרסום: אפריל 1960.
תמלול קידוד להגהה: גל י.

לאחר מלחמת העולם הראשונה, עבדתי בפריז בעבודות שונות – לעיתים כמרטש תמונות בחנות צילום, ולעיתים כיצרן של "חרסים סינים עתיקים" (המיוצרים בצרפת!). נהגתי לחלק כרוזים המוקיעים את הפשעים שביצעו הקולוניאליסטים הצרפתים בוייטנאם.

באותם הימים, תמכתי במהפכת אוקטובר מתוך אינסטינקט בלבד, מבלי שאבין את כל חשיבותה ההיסטורית. אהבתי והערצתי את לנין משום שהוא היה פטריוט גדול, ששיחרר את בני-ארצו. עד לאותו הזמן, לא קראתי אף ספר שכתב.

הסיבה להצטרפותי לשורות המפלגה הסוציאליסטית הצרפתית הייתה שאותם "אדונים וגבירות" – כפי שכיניתי אז את חבריי – גילו אהדה כלפיי וכלפי מאבקם של העמים המדוכאים. אך באותה התקופה לא הבנתי מהי מפלגה, מהו איגוד-מקצועי ומה פירוש סוציאליזם או קומוניזם.

ויכוחים סוערים פקדו את סניפי המפלגה הסוציאליסטית: האם צריכה המפלגה הסוציאליסטית להישאר חברה באינטרנציונל השני, האם יש להקים אינטרנציונל 'שניים-וחצי', או אולי צריכה המפלגה הסוציאליסטית להצטרף לאינטרנציונל השלישי, המונהג בידי לנין? אני פקדתי את אותן הישיבות בקביעות, פעמיים או שלוש בשבוע, והקשבתי בעירנות לדיון. בהתחלה, לא ירדתי לעומקם של הדברים. מדוע היויכוחים כה סוערים? בין אם באינטרנציונל השני, השניים-וחצי, או השלישי – המהפכה פרוץ תפרוץ. מהו, אם כך, הטעם שבויכוח? ובאשר לאינטרנציונל הראשון, מה עלה בגורלו?

השאלה שעניינה אותי יותר מכל, הייתה בדיוק אותה השאלה שבה לא דנו באותן ישיבות: איזה אינטרנציונל עומד לצידם של עמי הארצות הקולוניאליות?

באחת הישיבות העליתי שאלה זו, שהייתה בעיניי השאלה החשובה ביותר. מספר חברים ענו לי: זהו האינטרנציונל השלישי, ולא השני. אחד החברים נתן לי את "התיזות על השאלה הלאומית והקולוניאלית" מאת לנין, שהתפרסמו בגיליון של העיתון "להומניטה".

כשקראתי תיזות אלו, נתקלתי במספר מונחים פוליטיים קשים להבנה. אך מקריאה חוזרת ונשנית, הצלחתי לבסוף להבין את הרעיון המרכזי. איזו התרגשות, התלהבות, צלילות

וביטחון חשתי אז! התרגשתי עד דמעות. למרות שישבתי לבדי בחדרי, צעקתי בקול רם, כאילו נשאתי נאום בפני קהל גדול: "בני ארצי, החללים, היקרים! זה מה שאנו זקוקים לו, זו הדרך לשחרורנו!".

לאחר מכן, היה לי אמון מלא בלנין ובאינטרנציונל השלישי.

בעבר, במהלך אסיפות סניף המפלגה, נהגתי רק להקשיב לדיון; נדמה היה לי במעורפל כי כל הטיועונים הם הגיוניים, ולא יכולתי להבדיל בין אלו שצדקו לבין אלו שטעו. אך מאותו רגע, צללתי לתוך הדיונים והתווכחתי בהתלהבות. על אף שלא היו ברשותי כל המילים המתאימות בצרפתית על מנת לבטא את מחשבותי, לא נחלשה נחישותי להדוף בהחלטיות את כל המתקפות על לנין ועל האינטרנציונל השלישי. הטיעון היחיד שלי היה: "אם לא תגנה את הקולוניאליזם, אם לא תעמוד לצידם של העמים הקולוניאליים, אז איזו מין מהפכה אתה מבקש לחולל?".

לא רק שהשתתפתי באסיפות של סניף המפלגה שלי, אלא שהלכתי גם לסניפי מפלגה אחרים כדי להציג בפניהם את "עמדת". אני חייב לציין כאן את החברים מרסל קאשין, וליאנט קוטוריה, מונמוסאו ואחרים, שעזרו לי להרחיב את ידיעותי. לבסוף, בוועידת המפלגה שהתקיימה בעיר טור, הצבעתי יחד איתם בעד הצטרפות לאינטרנציונל השלישי.

בתחילת הדרך, היה זה הפטריוטיזם, ולא הקומוניזם, שהניע אותי לתת אמון בלנין ובאינטרנציונל השלישי. אך צעד אחר צעד, בהתמשך המאבק, על-ידי לימוד המרקסיזם-לניניזם במקביל להשתתפות בפעילות המעשית, התחלתי להבין כי רק הסוציאליזם והקומוניזם יוכל לשחרר את העמים המדוכאים ואת העובדים ברחבי העולם מהשיעבוד.

ישנה אגדה, הנפוצה בארצנו וכן בסין, אודות "ספר החכמים" המופלא. כאשר אדם ניצב בפני צומת דרכים קשה, ניתן לעיין בספר זה ולגבש פתרון. הלניניזם אינו רק "ספר חכמים", מצפן לעם הווייטנאמי ולמהפכנים הווייטנאמים, אלא הוא גם שמש בהירה, המאירה את הדרך לניצחון הסופי, לסוציאליזם ולקומוניזם.